

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

PSM-Unió Mallorqu

"Les notícies sobre una futura coalició electoral Unió Mallorquina-PSM vénen a ser com la invitació a una boda entre dos cònjuges que en el passat i de forma successiva estigueren casats amb alguna operació política de Miquel Roca."

Olof Palme.

Dilluns, 11. Al rostre dels buròcrates i de les venedores de roba interior encara perdura la fatiga postvacances, com si un mes de no fer res fos la millor excusa per retornar al treball de molt mala gana. Són els vicis de les vacances pagades, com tota victòria històrica. Al final, tot excés trenca els límits de la necessària preponderància -mínima- de l'estat. Per exemple: les baixes laborals per malaltia dels treballadors suecs han baixat un cinquanta per cent des de 1989, quan Suècia era el país amb la població més "malalta" del món. La tendència va quedar capgirada des del moment que el govern deixà de reembosar el cent per cent del salari des del primer dia de malaltia. Ara no paga res el primer dia, un 75 per cent els dos següents i la resta, el 90 per cent. És un sistema com un altre de prevenir malalties, ben al contrari de les receptes d'Olof Palme.

Dimarts, 12. Les notícies sobre una futura coalició electoral Unió Mallorquina-PSM vénen a ser com la invitació a una boda entre dos cònjuges que en el passat i de forma successiva estigueren casats amb alguna operació política de Miquel Roca. Amb Jeroni Albertí, UM va ser part de l'operació reformista i el PSM anà a les darreres eleccions europees en coalició amb CiU. Ara PSM i UM parlen d'ajuntar-se, amb la idea de tenir un escó a Madrid. Vertaderament, la política no entén gaire d'objeccions contranatura i és ben cert que convoca companys de llit molt estranys. Maria Antònia Munar i Sebastià Serra de bracet, fent de padrins de noces, pot ser la fo-

Jeroni Albertí.

tografia de l'any. "I el programa electoral, el perfil històric i les línies ideològiques?", demanava un subjecte una mica exòtic. El president Soler, aconsellat pel vell seny democratacristià, fins i tot voldria una remodelació del govern, mentre al club de la tercera edat del carrer Ricardo Ortega de Palma han retirat les fotos d'Aznar i només tenen les de Cañellas. El proper viatge dels avis mallorquins del PP? De cap a Roma.

Dimecres, 13. De nit, l'home-llop obre la porta de casa al metge d'urgències: "Ho sento doctor, però és que mai no m'agafa en hores d'oficina". De cop i volta, els cappares de la política han començat a viatjar, però no en hores d'oficina. González viatja com a estadista europeu disposat a solucionar els problemes de l'Orient, Aznar tomba per Iberoamèrica buscant aliats i Jordi Pujol va a Miami, capital destacada de la llengua espanyola. Via satèl·lit, els cappares opinen sobre la política espanyola, com els astronautes que des de la gran distància confonen la Terra amb una patata. Són les millors nits per l'home-llop, quan els gossos de pastura han anat a algun concurs, a Damasc, Miami o Rio de Janeiro.

Dijous, 14. Pujol s'ha quedat amb el rentaplats i Solbes amb el 15 per cent de l'IRPF. Vet aquí el divorci de l'any, sense la intervenció de l'Hola. Els guerristes pitgen molt fort: volen un Felipe González candidat, per cremar-lo després -entre d'altres coses, per evitar que sigui secretari general. De fet, una

ina, la gran boda de l'any

JOAN CELIÀ

Cristòfol Soler.

candidatura amb Felipe González ara mateix obtindria prop de cent-vint diputats —un resultat digníssim—, amb un PP de majoria absoluta pels pèls. Sense González, la derrota del PSOE seria de catàstrofe: no molt més enllà de setanta escons. Tot això, és clar, calculant que el cas GAL quedi parat a la porta de José Barrionuevo.

Divendres, 15. L'hora de les grans aromes del cigar és l'hora de les coses perfectament venturoses i sòlides perquè la millor manera de considerar el món és fumant una Cohiba, assaborint l'aroma amb tot el goig més gloriósament individualista que tenim al mercat, sobretot després de dinar o sopar. Els americans encara ho entenen i, a pesar de les campanyes histèriques de l'antitabaquisme clintonià, cada vegada augmenten els fumadors de bons cigars de l'Havana. Aquestes darreres setmanes, l'esplèndida revista conservadora *National Review* publica una polèmica sobre si en definitiva es pot ser un bon fumador de cigars i ser progressista. Espero que al final quedi demostrat que no, sobretot si entenem que és un dels millors plaers sensuals assequibles. Als Estats Units, la passió pel cigar ha millorat molt, posant els preus pels núvols, diuen que per mèrit de la publicació *Cigar Aficionado*, una meravella propagandística. A la *National Review*, una veu tan veterana com William Rusher proclama que l'hora del cigar, després de dinar i a la millor butaca de cuir del club, és la quinta essència autèntica de la felicitat —i del conservadurisme. És òptim fins i tot a l'hora de reflexionar

RAFA GIL

Felipe González.

que, en tot cas, la política hauria de servir per assegurar una minva del preu del diner i no per provocar-ne la puja. **Valentí Puig**